

Křížová cesta

**Text arcibiskup Fulton Sheen
Fotografie**

Křížová cesta z kostela sv.Terezie od Dítěte Ježíše

2020

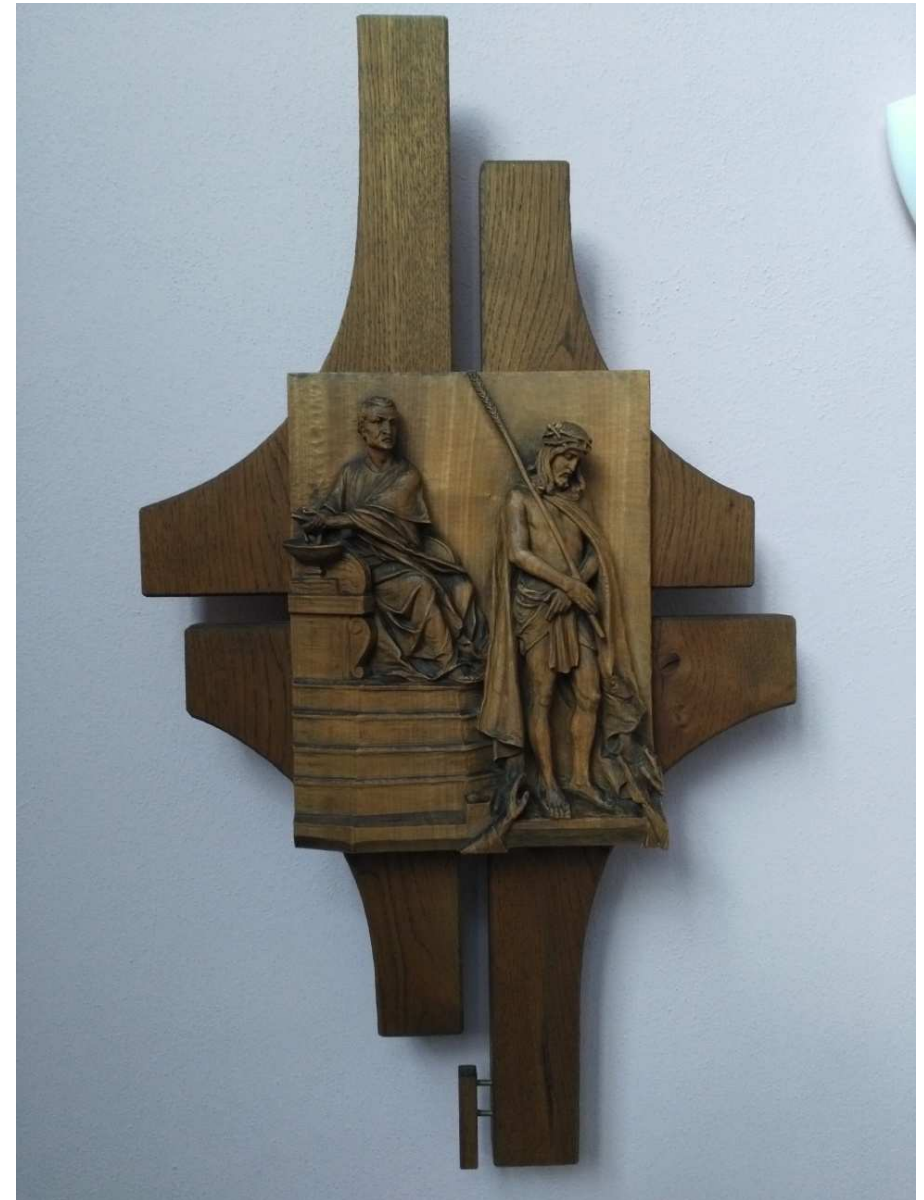
Zastavení první:

Ježíš je odsouzen na smrt

Tehdy jej odsoudil Pilát, dnes jej odsuzujeme my. Ne, že by byl vinen, to ne. Ale jsou s ním nepříjemnosti. Kompromituje nás ve společnosti... Kazí mladým kariéru... Ať ho tedy zabijí. Myslím, že to nějak půjde i bez něj.

Opravdu?

Odsouzený Kriste, to jedno mi dej pochopit, že bez tebe to v našem životě vůbec nepůjde, že bez tebe bude člověk v tomto vesmíru mrazivě, bolestně, zoufale sám.

Zastavení první:

Ježíš je odsouzen na smrt

Tehdy jej odsoudil Pilát, dnes jej odsuzujeme my. Ne, že by byl vinen, to ne. Ale jsou s ním nepříjemnosti. Kompromituje nás ve společnosti... Kazí mladým kariéru... Ať ho tedy zabijí. Myslím, že to nějak půjde i bez něj.

Opravdu?

Odsouzený Kriste, to jedno mi dej pochopit, že bez tebe to v našem životě vůbec nepůjde, že bez tebe bude člověk v tomto vesmíru mrazivě, bolestně, zoufale sám.

Zastavení druhé:
Ježíš přijímá kříž

Odsouzený bere na sebe kříž a odchází.

Bere můj – náš kříž.

No, bez toho kříže by to ještě šlo, ať si jde...

Ale, Bože můj, vždyť s tím křížem odchází i láska.

A bez lásky se tu všechno obrací v bolest, ve tmu,
v zoufalství.

***Ach, neodcházej, můj Ježíši,
zůstaň třeba i s křížem, zůstaň mezi námi, láska.
Bez tebe tento Tvůj lidský rod nemůže existovat.
Zůstaň třeba i s křížem, ale Zůstaň – Lásko.***

Zastavení druhé:
Ježíš přijímá kříž

Odsouzený bere na sebe kříž a odchází.

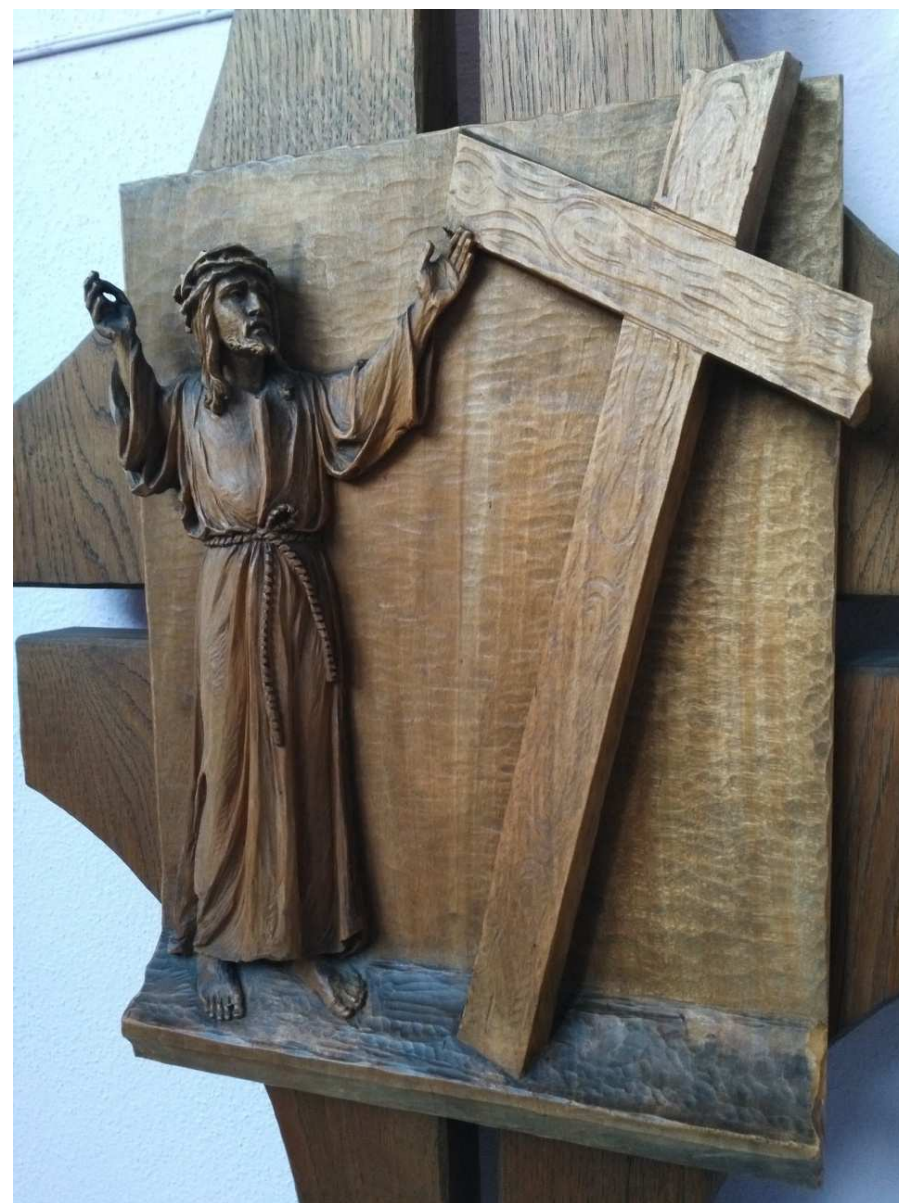
Bere můj – náš kříž.

No, bez toho kříže by to ještě šlo, ať si jde...

Ale, Bože můj, vždyť s tím křížem odchází i láska.

A bez lásky se tu všechno obrací v bolest, ve tmou,
v zoufalství.

***Ach, neodcházej, můj Ježíši,
zůstaň třeba i s křížem, zůstaň mezi námi, lásko.
Bez tebe tento Tvůj lidský rod nemůže existovat.
Zůstaň třeba i s křížem, ale Zůstaň – Lásko.***

Zastavení třetí:

Ježíš padá pod křížem poprvé

Slabost v těle, závrať v hlavě,
krutá bolest v srdci.

Na zádech hrozně těžký kříž. Zakolísal a padl.
Měření sil mezi nejtěžším křížem a největší
láskou.

Vstal. – Láska byla mocnější.

Jen o jedno Tě prosím v této chvíli, Bože...

***Aby moje láska nebyla nikdy menší,
než moje bolest.***

Zastavení třetí:

Ježíš padá pod křížem poprvé

Slabost v těle, závrať v hlavě,
krutá bolest v srdci.

Na zádech hrozně těžký kříž. Zakolísal a padl.
Měření sil mezi nejtěžším křížem a největší
láskou.

Vstal. – Láska byla mocnější.

Jen o jedno Tě prosím v této chvíli, Bože...

***Aby moje láska nebyla nikdy menší,
než moje bolest.***

Zastavení čtvrté:

Ježíš se setkává se svou matkou

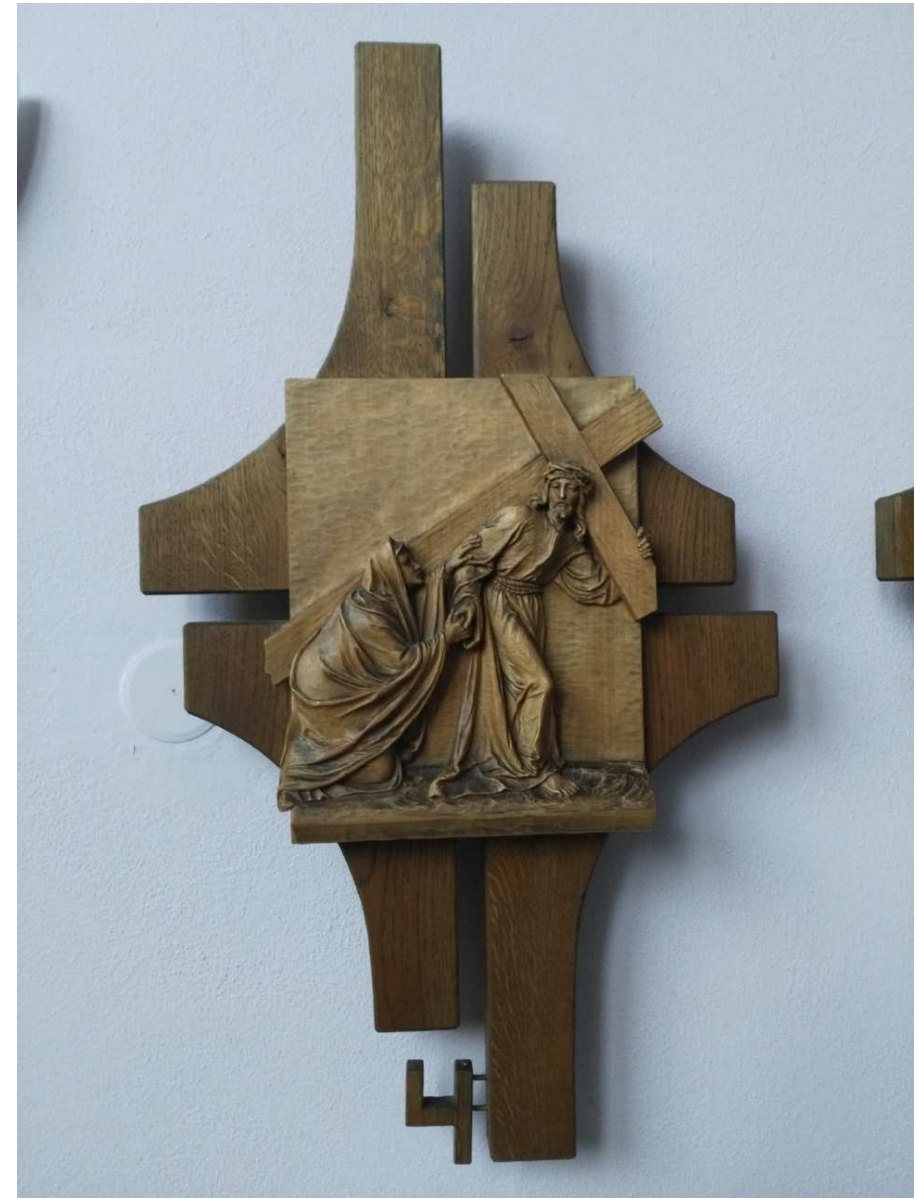
Něžnost, krása, čistota, láska...

Všechno hluboko ponořené v oceánu bolesti.

Mlčí Matka – žena, mlčí Syn – Bůh.

Jen se setkali. Teď se láska jmenuje bolest.
A to pochopí jen srdce.

***Jen tak mlčky,
srdcem bych chtěl poznat a pocítit,
že i moje láska může nosit jméno bolesti.***

Zastavení čtvrté:

Ježíš se potkává se svou matkou

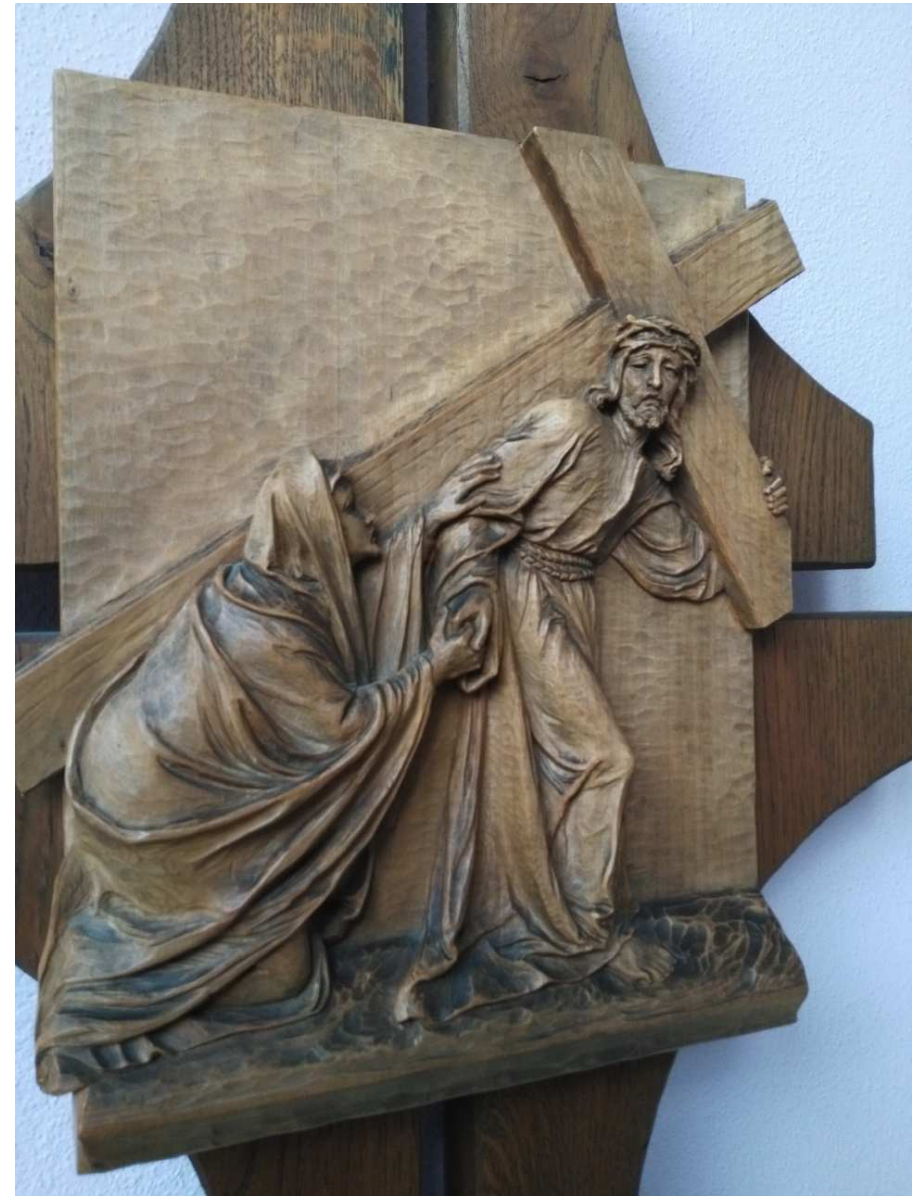
Něžnost, krása, čistota, láska...

Všechno hluboko ponořené v oceánu bolesti.

Mlčí Matka – žena, mlčí Syn – Bůh.

Jen se setkali. Teď se láska jmenuje bolest.
A to pochopí jen srdce.

***Jen tak mlčky,
srdcem bych chtěl poznat a pocítit,
že i moje láska může nosit jméno bolesti.***

Zastavení páté:

Šimon Kyrenský pomáhá Ježíši nést kříž

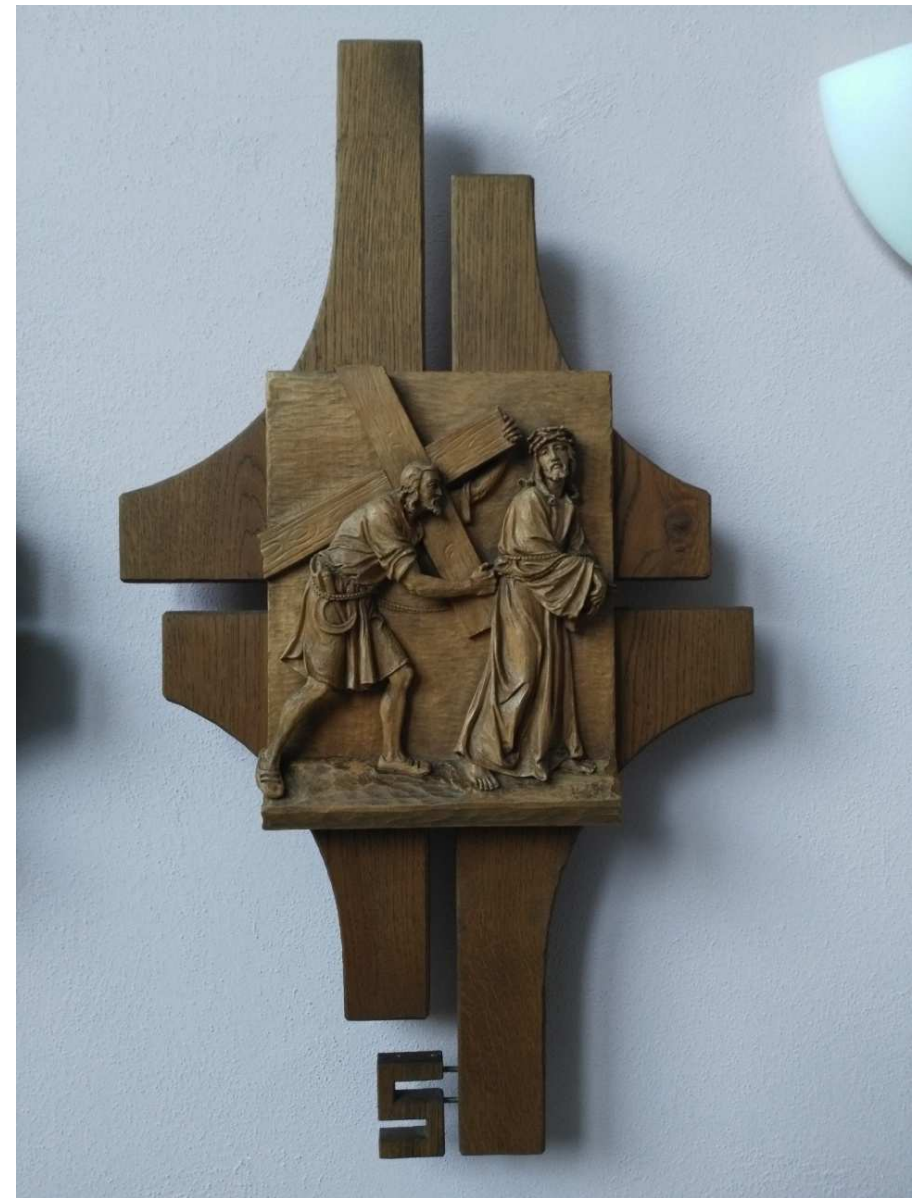
Kdo to pochopí?

Bůh se s námi spojuje nejen ve svém stvoření, ale i v tomto našem kříži.

Pomáhat jiným v jejich bolesti znamená být dobrým, milosrdným člověkem.

Nechat jiné, aby nám pomohli v naší bolesti, znamená velmi důvěřovat a upřímně milovat.

Tak moc bych chtěl, můj Bože, být nejen dobrým člověkem, ale milovat pokoru, otevřenou lásku.

Zastavení páté:

Šimon Kyrenský pomáhá Ježíši nést kříž

Kdo to pochopí?

Bůh se s námi spojuje nejen ve svém stvoření, ale i v tomto našem kříži.

Pomáhat jiným v jejich bolesti znamená být dobrým, milosrdným člověkem.

Nechat jiné, aby nám pomohli v naší bolesti, znamená velmi důvěřovat a upřímně milovat.

Tak moc bych chtěl, můj Bože, být nejen dobrým člověkem, ale milovat pokoru, otevřenou lásku.

Zastavení šesté:

Veronika podává Ježíši roušku

Nechtěla být hrdinkou.

Chtěla jen trochu citlivě ulevit bolesti a říci, že miluje.

Podala ručník. – A tehdy se to stalo.

Tichá, nenáročná, upřímná láska vyvolala na plátno Kristovu tvář. Od té doby se tato tvář objevuje v každé trochu skromné lásce.

O tu citlivou, skromnou snahu ulevit alespoň trochu bolesti, vyslovit alespoň trochu lásky, pro sebe i pro druhé, prosím, můj Bože... Abychom v každé lásce viděli taky Tvou svatou tvář.

Zastavení šesté:

Veronika podává Ježíši roušku

Nechtěla být hrdinkou.

Chtěla jen trochu citlivě ulevit bolesti a říci, že miluje.

Podala ručník. – A tehdy se to stalo.

Tichá, nenáročná, upřímná láska vyvolala na plátno Kristovu tvář. Od té doby se tato tvář objevuje v každé trochu skromné lásce.

O tu citlivou, skromnou snahu ulevit alespoň trochu bolesti, vyslovit alespoň trochu lásky, pro sebe i pro druhé, prosím, můj Bože... Abychom v každé lásce viděli taky Tvou svatou tvář.

Zastavení sedmé:

Ježíš padá pod křížem podruhé

Další měření sil, další zakolísání, padl znovu. Je už snad bolest větší, než láska? Ne, tu lásku bolest nikdy nepřeroste. Tělo v prachu cesty se pohnulo, na krku naběhly žíly. Vzpíná se k novému výkonu. Vstal, nabral rovnováhu a kráčí dál. Proč si láska žádá vypětí sil až po krajní hranici lidských možností? Proč je třeba všechno vydržet? Vždy věřit, Vždy doufat?

***Dej, Bože, abych to pochopil,
aby moje láska i za hranicí lidských
možností byla větší, než má bolest.***

Zastavení sedmé:

Ježíš padá pod křížem podruhé

Další měření sil, další zakolísání, padl znovu. Je už snad bolest větší, než láska? Ne, tu lásku bolest nikdy nepřeroste. Tělo v prachu cesty se pohnulo, na krku naběhly žíly. Vzpíná se k novému výkonu. Vstal, nabral rovnováhu a kráčí dál. Proč si láska žádá vypětí sil až po krajní hranici lidských možností? Proč je třeba všechno vydržet? Vždy věřit, Vždy doufat?

***Dej, Bože, abych to pochopil,
aby moje láska i za hranicí lidských
možností byla větší, než má bolest.***

Zastavení osmé:

Ježíš napomíná plačící ženy

Ach, jaké podivné jsou naše nářky.
Pláčeme nad troufalostí bezbožných,
nad zvrhlostí mladých, nad hříšností těch
druhých a zatím naše rodina, naše prostředí,
naš vlastní život zírá hloupě prázdnými
prostory, které nikdy nezaplníme láskou.
Plačte sami nad sebou. Bojím se, hrozně
se bojím, že jsem ve svých nářcích farizejem.

***Jakkoli ubohá, jakkoli malá bude moje
láska, ale nikdy nedopust', můj Kriste,
aby byla falešná.***

Zastavení osmé:

Ježíš napomíná plačící ženy

Ach, jaké podivné jsou naše nářky. Pláčeme nad troufalostí bezbožných, nad zvrhlostí mladých, nad hříšností těch druhých a zatím naše rodina, naše prostředí, náš vlastní život zírám hloupě prázdnými prostory, které nikdy nezaplníme láskou. Plačte sami nad sebou. Bojím se, hrozně se bojím, že jsem ve svých nářcích farizejem.

Jakkoli ubohá, jakkoli malá bude moje láska, ale nikdy nedopust', můj Kriste, aby byla falešná.

Zastavení deváté:

Ježíš padá pod křížem potřetí

Ještě tři nezdolatelné kroky, ještě dva, ještě jeden...

Vrchol Kalvárie a vrchol vyčerpanosti.

Padl a leží jako mrtvý. Vzal si přesně tak těžký kříž, jak velké byly jeho síly.

Nic si nenechal v rezervě, dal všechno.

Takový je zákon lásky. Ale je to pak nějaká láska, když si při každé těžkosti myslím, že je nad moje síly?

Zachraň mě, Bože, od osudného sebeklamu, že už dál nemohu.

Zastavení deváté:

Ježíš padá pod křížem potřetí

Ještě tři nezdolatelné kroky, ještě dva, ještě jeden...

Vrchol Kalvárie a vrchol vyčerpanosti.

Padl a leží jako mrtvý. Vzal si přesně tak těžký kříž, jak velké byly jeho síly.

Nic si nenechal v rezervě, dal všechno.

Takový je zákon lásky. Ale je to pak nějaká láska, když si při každé těžkosti myslím, že je nad moje síly?

Zachraň mě, Bože, od osudného sebeklamu, že už dál nemohu.

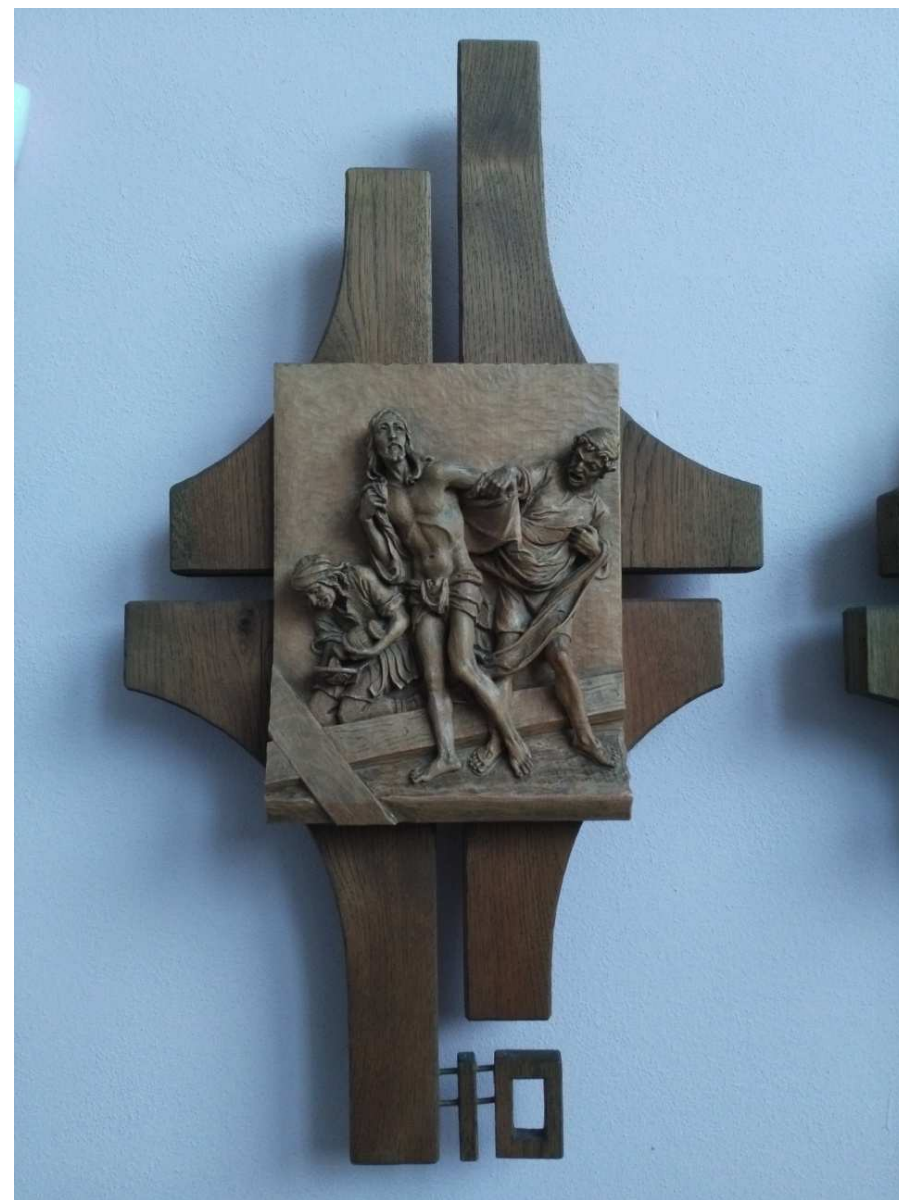

Zastavení desáté:

Ježíš je svlečen ze šatů

Šaty, nahota. – Pamatujete se?
Když Adam zhřešil, zjistil, že je nahý.
Hřích – ztráta Boha, strhává z člověka
všechno velké a krásné a dává jej nahého
bičovat ledovým bouřkám a potupě tohoto
vesmíru. Teď tu stojí v lidské nahotě Bůh.
Vzal na sebe hřích světa. – Chápete? A tento
problém jsme chtěli řešit bez něj.

***Bože můj, ať nikdy nezůstanu nahý v mrazu
a hanbě před Tvým vesmírem.
Dej, abych Tě, Bože, nikdy neztratil.***

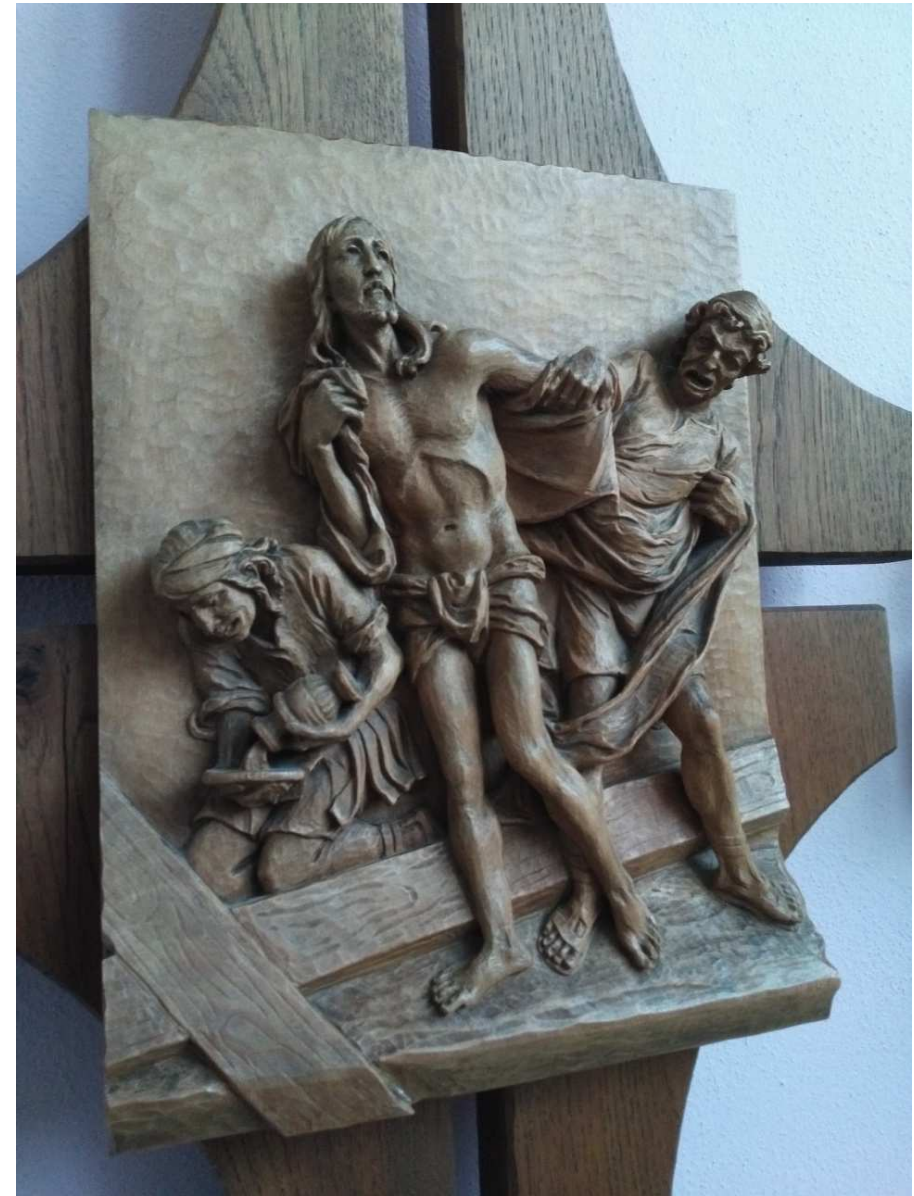

Zastavení desáté:

Ježíš je svlečen ze šatů

Šaty, nahota. – Pamatujete se?
Když Adam zhřešil, zjistil, že je nahý.
Hřích – ztráta Boha, strhává z člověka
všechno velké a krásné a dává jej nahého
bičovat ledovým bouřkám a potupě tohoto
vesmíru. Teď tu stojí v lidské nahotě Bůh.
Vzal na sebe hřích světa. – Chápete? A tento
problém jsme chtěli řešit bez něj.

***Bože můj, ať nikdy nezůstanu nahý v mrazu
a hanbě před Tvým vesmírem.
Dej, abych Tě, Bože, nikdy neztratil.***

Zastavení jedenácté:

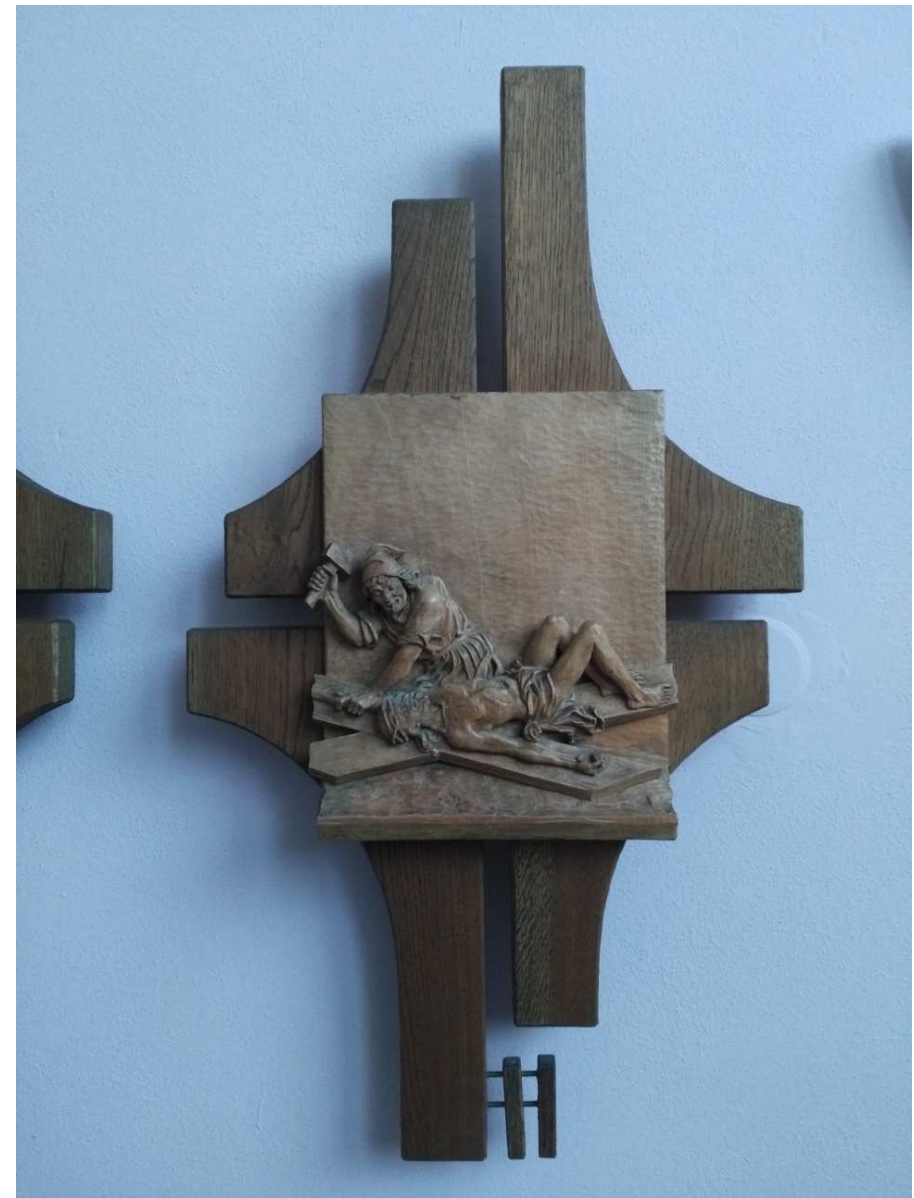
Ježíš přibit na kříž

Tak se Bůh klade na tento lidský,
na tento náš, na tento můj kříž.

To dřevo vyrostlo na naší zemi, ty hřeby jsou
naším výrobkem. Ani nám ho nebere, jen chce,
aby na něm vykrvácela všechna krev jeho
srdce, všechna láska. Všechna.

Ach, zase to slovo všechno. A já troškař,
ve strachu o svoje trpasličí zájmy, poslouchám
údery kladiva a těžké vzdechy Boha na kříži.

***A prosím o lásku – přijmout všechny kříže,
i ten můj, i ty druhé.***

Zastavení jedenácté:
Ježíš přibit na kříž

Tak se Bůh klade na tento lidský,
na tento náš, na tento můj kříž.
To dřevo vyrostlo na naší zemi, ty hřeby jsou
naším výrobkem. Ani nám ho nebere, jen chce,
aby na něm vykrvácela všechna krev jeho
srdce, všechna láska. Všechna.
Ach, zase to slovo všechno. A já troškař,
ve strachu o svoje trpasličí zájmy, poslouchám
údery kladiva a těžké vzdechy Boha na kříži.

***A prosím o lásku – přijmout všechny kříže,
i ten můj, i ty druhé.***

Zastavení dvanácté:
Ježíš na kříži umírá

Poslední pohled, poslední otázka.
Ty oči plné slz a krve nás přeměřily naposledy.
A co si počneš? – Necháš si ho? – Není jak.
A není kdy. Tak je tedy rozsudek proveden.
Zemřel. Můžeme být spokojeni,
už nám nebude překážet. Ale běda nám všem,
kdyby jeho láska sahala jen potud.
I když jednou rukou vraždíme lásku a druhou
o ní žebráme, i když je tma, i když jsme hloupí,
i když jsme zlí, i když nevíme, co chceme
a za co se modlíme.

Pro Tvoji smrt Kriste. Smiluj se nad námi.

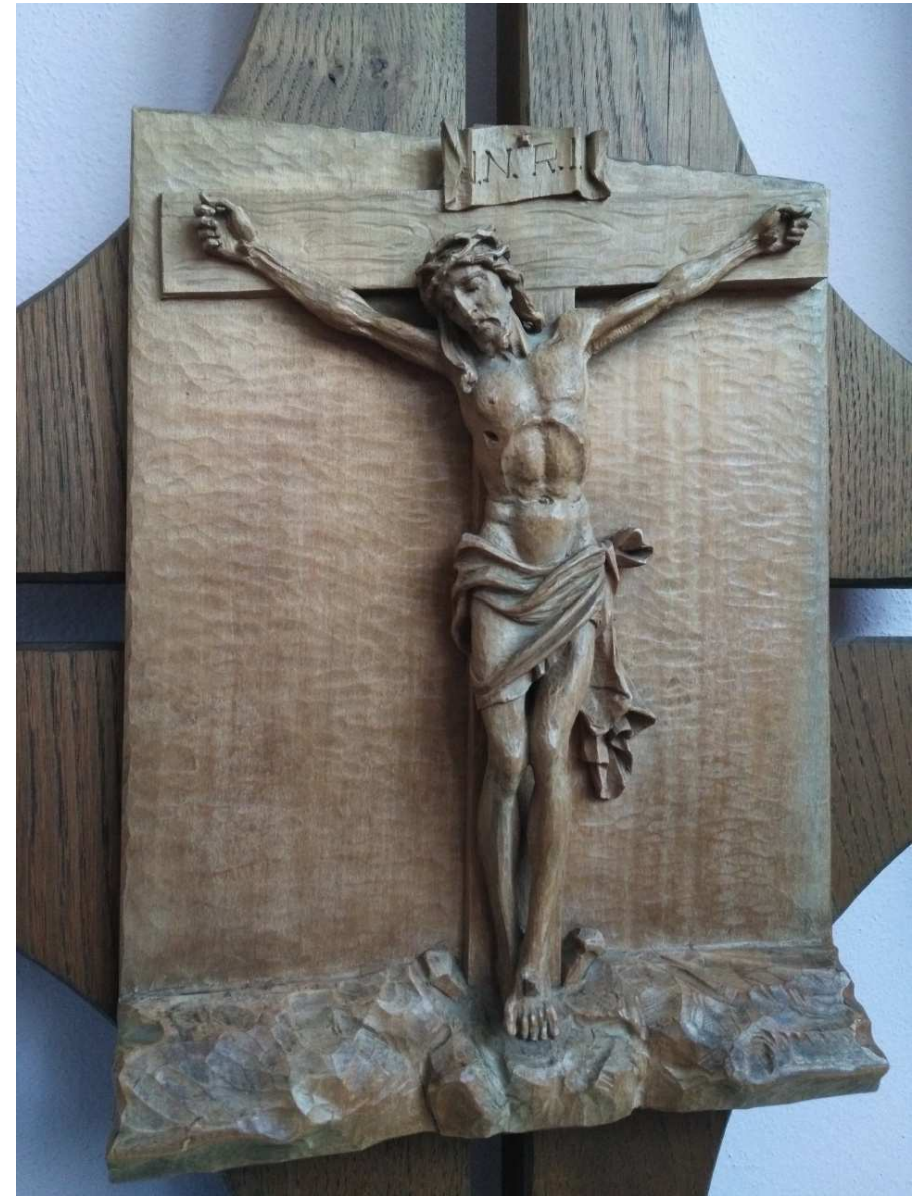

Zastavení dvanácté:

Ježíš na kříži umírá

Poslední pohled, poslední otázka.
Ty oči plné slz a krve nás přeměřily naposledy.
A co si počneš? – Necháš si ho? – Není jak.
A není kdy. Tak je tedy rozsudek proveden.
Zemřel. Můžeme být spokojeni,
už nám nebude překážet. Ale běda nám všem,
kdyby jeho láska sahala jen potud.
I když jednou rukou vraždíme lásku a druhou
o ní žebráme, i když je tma, i když jsme hloupí,
i když jsme zlí, i když nevíme, co chceme
a za co se modlíme.

Pro Tvoji smrt Kriste. Smiluj se nad námi.

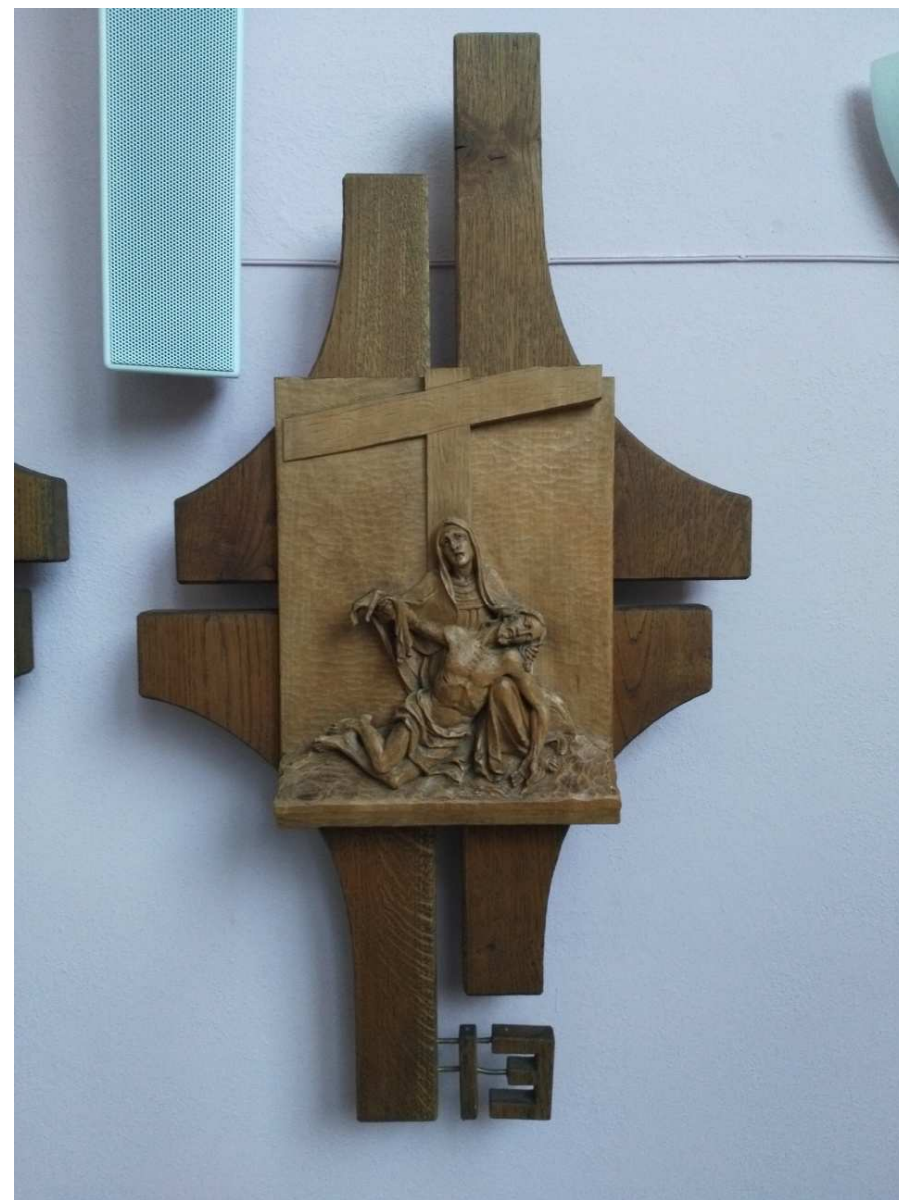
Zastavení třinácté:

Ježíšovo mrtvé tělo snímají z kříže a kladou na klín Panny Marie

Hrot kopí pronikl do Srdce,
pomalu z něho odkapává poslední krev. Vytahují
hřeby. Mrtvola klesá k zemi. Zachytávají ji čísi
ruce. Matka – jeho Matka.

V této chvíli už ani nevíš, kde začíná světlo
a končí tma, kde se od sebe oddělují život
a smrt. Všechno se už stalo součástí lásky.
Nepochopitelné, obrovské a těžké, větší,
než lidské myšlení.

***Ach, Maria, Ty největší a nejmoudřejší z lidí,
ve chvílích tmy a prázdnoty nauč mě srdcem
pochopit i to, co myšlením není možné.***

Zastavení třinácté:

Ježíšovo mrtvé tělo snímají z kříže a kladou na klín Panny Marie

Hrot kopí pronikl do Srdce,
pomalu z něho odkapává poslední krev. Vytahují
hřeby. Mrtvola klesá k zemi. Zachytávají ji čísi
ruce. Matka – jeho Matka.

V této chvíli už ani nevíš, kde začíná světlo
a končí tma, kde se od sebe oddělují život
a smrt. Všechno se už stalo součástí lásky.
Nepochopitelné, obrovské a těžké, větší,
než lidské myšlení.

***Ach, Maria, Ty největší a nejmoudřejší z lidí,
ve chvílích tmy a prázdnoty nauč mě srdcem
pochopit i to, co myšlením není možné.***

Zastavení čtrnácté:

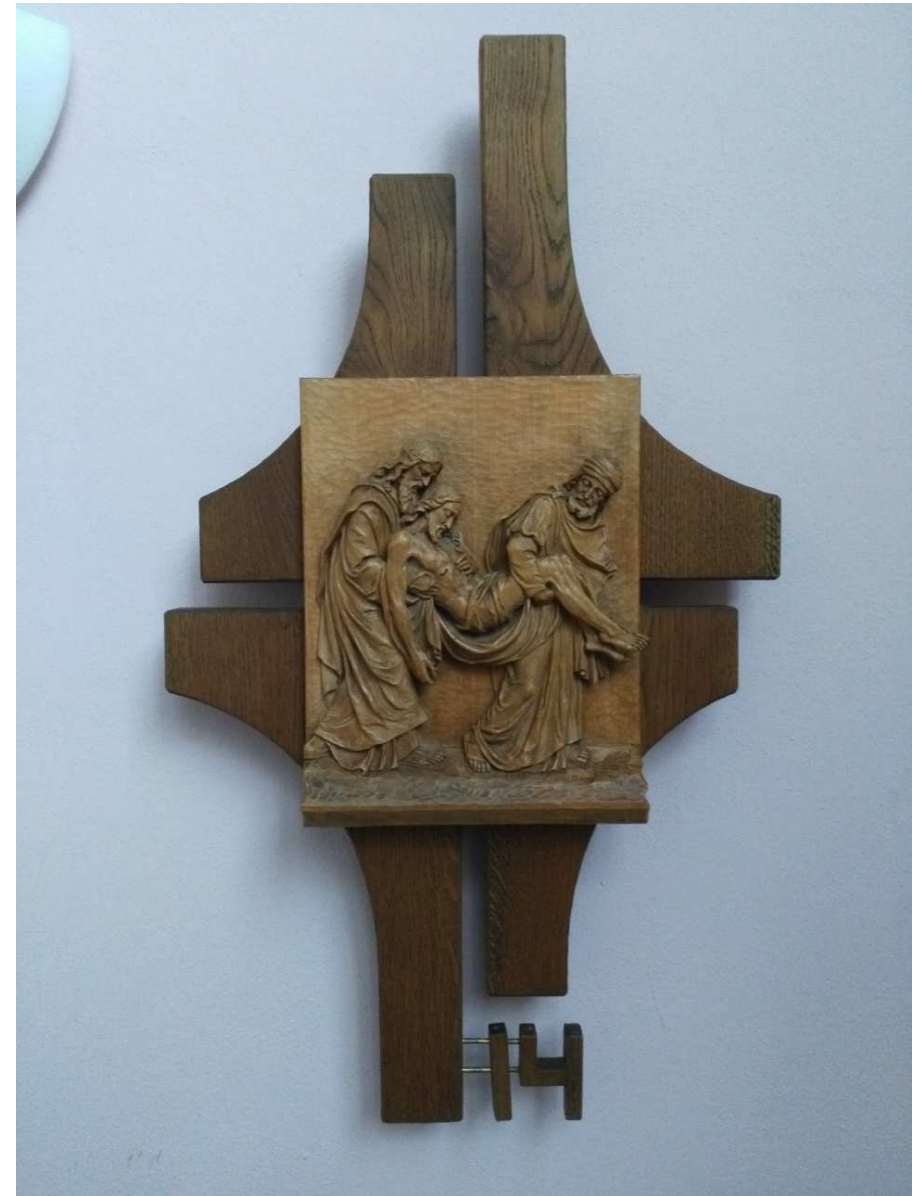
Ježíšovo mrtvé tělo kladou do hrobu

Snad nikdy nebyl člověk tak trapně malý a hloupý jako tehdy, když kamennou závorou a vojenskou stráží zajišťovali, aby se k němu nevrátil Bůh. Bojí se o tento kousek ukradeného primitivního štěstí? Krtčí oči nemají odvahu toužit po světle. Degenerované, scvrklé srdce se bojí očekávat lásku.

A přece – celý vesmír se vzpíná ve velkém výkřiku: Přijď!

I přes kamenné závory našeho srdce proniká volání: Přijď!

A když je tato láska větší než smrt, ano, určitě přijde. Ano, přijde brzy.

Zastavení čtrnácté:

Ježíšovo mrtvé tělo kladou do hrobu

Snad nikdy nebyl člověk tak trapně malý a hloupý jako tehdy, když kamennou závorou a vojenskou stráží zajišťovali, aby se k němu nevrátil Bůh. Bojí se o tento kousek ukradeného primitivního štěstí? Krtčí oči nemají odvahu toužit po světle. Degenerované, scvrklé srdce se bojí očekávat lásku.

A přece – celý vesmír se vzpíná ve velkém výkřiku: Přijď!

I přes kamenné závory našeho srdce proniká volání: Přijď!

A když je tato láska větší než smrt, ano, určitě přijde. Ano, přijde brzy.

